

ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιδεικνύη πρόσωπον ἀτάραχον καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ συναίσθηματά του. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα τοῦ δικαστοῦ διεσταυροῦτο μὲ τὸ βλέμμα τοῦ κατηγορουμένου καὶ δὲν ἦτο ὁ κατηγορούμενος ὅστις ἐταπεινῶνε τὸ ἐδικόν του.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἐναντίον τοῦ Λαβαρδέν.

Ὁ πρόεδρος ἐσιώπη. Τὸν ἀτενίζουσι ὅλοι· ἔπρεπε νὰ συγκεφαλαιώσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ φοβεῖται μήπως δὲν ἔχει τὸ θάρρος. Βραδέως ὑπήκουεν εἰς τὸ καθήκον του. Ἀλλὰ εἶνε ὑπεράσπισις τοῦ κατηγορουμένου ἐκείνα τὰ ὁποῖα λέγει...

Ἐπειτα ἀφοῦ ἔθεσε τὰ ἐρωτήματα εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἔνορχοι πρέπει νὰ ἀπαντήσουν ἐγκαταλείπει παρπαλίαν τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου.

Διέρχονται ὀλίγα λεπτά· ἀκούεται ἤχος κώδωνος.

Εἶνε οἱ ἔνορχοι.

Εἰσέρχονται καὶ κηρύττουσι ἔνοχον τὸν Λαβαρδέν παραδεχόμενοι μόνον ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις.

Ὁ πρόεδρος εἶνε πολὺ τεταραγμένος. Ὀχρότατος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἐκ παραδόξου ἀστραπῆς. Συχνὰ θέτει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ φραλακροῦ μετώπου καὶ τῆς κεφαλῆς του, ὡς νὰ θέλει νὰ ἀποδιώξῃ φοβερὰν ὄπτασιαν. Μάτην ζητεῖ νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του.

Διὰ φωνῆς βραδείας, χαμηλῆς, τραυλιζούσης, ἀρχίζει:

— Τὸ δικαστήριον παραδεχόμενον τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις...

Ἡ φωνὴ του ἐξασθενεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον... καὶ μόλις ἀκούεται ὅταν προσφέρει:

— Κατὰ συνέπειαν καταδικάζει τὸν Λαβαρδέν εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα...

— Ὁ πρόεδρος ἐφαίνετο ἄρρωστος σήμερα, ἔλεγον οἱ δικηγόροι ἐξερχόμενοι.

Ὁ κύριος δὲ Σαβερνὸν ἐπέστρεψε εἰς τὸν οἶκόν του.

Δὲν ἀπήντησε τίποτε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς σύζυγος του οὔτε ἀνταπεκρίθη εἰς τὰ φιλήματα τῆς θυγατρὸς του. Ἐπῆσε ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην του, κατατρουχόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ.

Ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του, ἀλλὰ τὸ καθήκον του τότε θὰ τὸν ἐφόνευε.

Τὴν αὐγὴν ἐντοσούτω ἐσηκώθη.

Ἐξῆλθε, παρουσιάσθη εἰς τὰ Ἡλύσια καὶ ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐπὶ μίαν ὥραν σχεδόν. Ὅταν ἐξῆλθε, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ δακρύων.

Τὴν ἐπομένην ἀνεγράφετο εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ χάρις τοῦ Λαβαρδέν.

Τὴν αὐτὴν νύκτα ὁ δὲ Σαβερνὸν προσεβάλλετο ὑπὸ συμφορῆσεως.

Ἐκεῖτο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀναίσθητος, περικλυόμενος ὑπὸ τῆς ὀλοφυρομένης οἰκογενείας του. Κατὰ τὰς σπανίας στιγμὰς διαγωγῆς ἐστρέφετο πρὸς τὸν υἱὸν του — ὅπως ἄλλοτε εἶχε κάμη καὶ ὁ γηραιὸς κόμης, ὁ πατὴρ του, καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἡ συνειδήσις!

Αὕτη ὑπῆρξε ἡ τελευταία του λέξις.

(Jules Mary)

(Μετάφρασις Ε.)

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΚΡΙΕΖΗΣ

Εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον ἐκπαιδευτῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ, γόνος τῆς ἐπιφανοῦς Ἰδραϊκῆς οἰκογενείας, ἦτις συνέδεσε τὸ ὄνομά της μετὰ τῆς ἐθνικῆς δόξης, ἐγεννήθη τῷ 1843. Ὁ πατὴρ του Ἀντώνιος Κριεζῆς, ἀντιναύαρχος καὶ πολλάκις πρωθυπουργὸς ἐπὶ Ὀθωνος, προώρισε καὶ τὸν υἱὸν του διὰ τὸ ναυτικὸν στάδιον καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν μείραινα εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθε δόκιμος, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος.

Φέρων τὸν βαθμὸν ἀνθυποπλοίαρχου κατὰ τὸ 1868 ἀπῆλθεν ἐπὶ γαλλικοῦ πλοίου πρὸς τελειοτέραν ἐκπαίδευσιν. Ἀπὸ τοῦ 1874 ἤρχισε ν' ἀναμνηστέται εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκτεθεὶς τὸ πρῶτον βουλευτὴς ἐν Ἰδρα. Ἐξελέγη τὸ πρῶτον κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1874, καὶ κατόπιν ἐπανειλημμένως, καὶ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Σωτηροπούλου κατὰ τὸν μᾶλλον τοῦ 1893.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας Κριεζῆς φέρει τὴν σήμερον τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιπλοίαρχου. Διακρίνει δ' αὐτόν, πλήν τῆς τελείας ναυτικῆς μορφώσεως, εὐγένεια ἤθους ὑπέροχος καὶ μελιχρότης χαρακτῆρος ἄριστα συνάδουσα πρὸς μορφὴν σπκνίου ἀρρενωποῦ κάλλους, προσόντα καθιστῶντα αὐτὸν λατρευτὸν πολιτευτὴν καὶ ἀξιώμαστον συναδέλφου. Διὰ τοῦτο ἡ «Ἐστία» ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῶν προσωπογραφιῶν αὐτῆς καὶ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ἐνόμισε πρέπον ἐκ τῶν πρώτων νὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς τὸν ἀπανταχοῦ ἑλληνομῶν καὶ τὴν συμπθεσάτην μορφὴν ἐνδὲ τῶν ἀρίστων ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ μας.

X.